

Nederlanders aan de Zee van Galilea BIJ DOKTERS, DOMINEE EN ZUSTERS IN HET ZIEKENHUIS VAN TIBERIAS

"Arbeiders in de wijngaard", die hier het ziekenhuis heet: dokter, dominee EN verpleegsters, allen Nederlanders. Achter rechts met de onafscheidelijke pijp dr. PILON, meer naar links ds. SNOEK. Op de voorgrond, tweede van rechts, mevr. Pilon, uiterst links mevrouw Snoek en op de voorgrond twee kinderen Snoek

(Van een onzer redacteurs)

SJALOOM - groeten we en een veelvoudig „sjaloom" is het antwoord uit vele monden, dat meest met een glimlach en bij allen met een nieuwsgierige glimp uit de ogen gegeven wordt.

Wij wandelen door zalen met bedden, zalen van een ziekenhuis, en in die bedden enkel dames. Voor verreweg de meesten is het geen smartelijk ziekbed, want de patiënten — Hebreëen voor het overgrote deel, Arabieren ook, en Drusen en wat de wereld hier rondom de Zee van Galilea zo al aan verscheidenheid van bevolking oplevert — wachten hier op ontslag uit het ziekenhuis, waar zij voor hun bevalling zijn heengegaan.

„Sjaloom" — en een nieuwsgierige blik volgt ons bij het weggaan: wat is dat voor een vreemde hierin de intimiteit van het „Scots Mission Hospital" in Tiberias, aan de voet van het gebergte van Galilea en aan de oever van het nu zo woedend te keer gaande meer, dat in Jezus' dagen ook Meer van Kapernaum werd genoemd?

Sjaloom is het Hebreeuwse woord voor vrede (Jeruzalem, Jerusjaloom, stad des vredes) en dit woord begeleidt ons in deze tijd geheel Israël door: bij het binnenkomen: sjaloom; bij het weggaan: sjaloom. Altijd is er de groet sjaloom: vrede zij u. In dit land in oorlogstijd, benard van alle zijden, maar sterk in zijn wil tot handhaving, sterk in de positie tegen de muur: we kunnen toch niet anders? En het sjaloom is er steeds met een glimlach op de lippen — van nerveuze onrust merkt men er minder dan dikwijls in West-Europa. Hoewel er op zovele plaatsen de vinger aan de trekker van het machinepistool moet liggen.

Hoe gemakkelijk zulk een wapen hier afgaat heeft immers enige dagen voor wij hier aankwamen de vrouw van de Engelse militaire attaché in Israël ondervonden. Als wij even Tiberias uitgereden zijn naar Kapernaum, zien wij hoog op de bergen het huis liggen, waarin zij haar vakantieverblijf hield. Van daar is zij op een ochtendwandeling een paar heuvelruggen over gewandeld, getroffen door het heerlijke landschap, en vergat zij een wijle de waarschuwing: pas op hier! Ach ja, hoe vreemd is ook in dit begenadigde gebied de gedachte: ze kunnen me hier zo maar doodschieten. Dat zal wel ergens zo zijn en een ander kunnen treffen, maar hier mij? Bewustzijn van gevaar ebt hier zo gemakkelijk weg — en dan is er toch die vuige Syriër, die over de grens boven aan het meer sloop en één stoot, een stroom van kogels en deze vrouw was in de eeuwigheid

SJALOOM-VREDE. Er is ook een vrede, die rust aan de grenzen te boven gaat, de vrede, die alle verstand te boven gaat. Kerst. Christus' geboorte. Boven het veelvormige heuvelhindschap van Efrata straalt een groot licht en de engelen zingen het „Vrede op aarde"; verzoening met God. Om deze vrede gaat het nu die harmonische gemeenschap in het ziekenhuis van Tiberias, dat een Schotse instelling is, maar nu voor driekwart door Nederlanders wordt gediend: twee dokters, een dominee (met hun gezinnen) en een klein tiental verpleegsters. In broederlijke en zusterlijke verbondenheid met de Schotten en de uitzendendene instanties in het vaderland.

„Bidt daarom de Heer van de oogst, dat Hij arbeiders uitzende in Zijn oogst". — „Begeeft u liever naar de verloren schapen van het huis Israëls". Dat heeft Jezus hier aan de Zee van Tiberias gezegd, waar Hij woonde. En daaraan denken wij, wanneer wij juist hier deze groep Nederlanders in alle eenvoud des harten en met

een toegenegen gemoed druk zich zien reppen door de zalen in betoon van naastenliefde, ook al zij het enkel maar als getuigenis, dat het Christendom ook iets anders verstaat dan jodenvervolging, want in dit volk, dat als een wonder in het midden van de twintigste eeuw terugkeerde in het vanouds beloofde land, zijn de bittere herinneringen van eeuwen — en van nog zo kort — diep ingebrand.

Erin Geploft

Wij zijn er zomaar op een vrijdagmiddag komen aanstappen, kort voor de aanvang van de sabbat. Natuurlijk zouden wij op onze reis door Israël dit ziekenhuis niet vergeten. We wisten, dat het er was en dat op de een of andere wijze daar de Christelijke caritas werd betoond, onder leiding van dr. Pilon. Och, het ziekenhuis wordt door Nederlanders, die door Israël reizen, in het algemeen ook niet vergeten. Toen wij er waren, hoorden wij echter wel de klacht: „'t is altijd maar even". Men is op reis en de auto wacht — mooi als de chauffeur binnen het halve uur de claxon al niet indrukt, want u moet om uw program denken! Dat hebben we graag willen voorkomen en daarom hadden we er de sabbat, het Israëliische weekend, voor uitgezocht, met, eerlijk gezegd, ook wel een beetje zelfzucht erbij: de Israëliische sabbat, onder strenge rabbinale bewaking, is straf en men kan dan als vreemdeling niet zoveel beginnen. Alle openbare vervoermiddelen staan stil en ook met taxi's is het dan niet even gemakkelijk. Wat konden we beter doen dan onze tweede sabbatstijd aan het heerlijke Meer van Galilea door te brengen?

Wij hadden niet gewaarschuwd — zo mogelijk wilden we graag er zo in ploffen, zoals het reilt en zeilt — we zouden wel zien, wat we in Tiberias zouden aantreffen. Nu, plichtplegingen of eens achter het oor krabben of dit of dat wel kan, waren er heus niet bij. We stonden na enige stappen in het voorterrein van het grote

complex van gebouwen, dat SEA OF GALILEE SCOTS MISSION HOSPITAL in het voorfront heeft, reeds pal voor dokter Pilon, die door het Nederlands als aangezogen werd. — „Wat, of u hier soms onderdak kunt krijgen? Maar vanzelfsprekend, ruimte hebben we wel en de keuken schaft genoeg. Heerlijk, eindelijk eens iemand, die meer dan een uurtje voor ons heeft."

Hartelijker ontvangst kon ons wel niet geworden, en met dokter Walraven en dominee Snoek en al die zusters, die voor en na wel voor de dag kwamen was het niet anders. We waren onderdak voor het Israëlsche weekend, en goed. En dominee Snoek, die zondagavond een ruilbeurt in Jaffa moest vervullen, kon ons mooi met de auto naar Tel Aviv terugbrengen. Tegenover het grote ziekenhuis is een

dependance, waarvan het terrein afloopt naar het meer en dat deswege Lake View is gedoopt. Hier kregen wij onze kamer en hadden daar een prinsheerlijke vrijheid, terwijl wij met de maaltijden met het grote ziekenhuisgezin op en neer konden gaan en onderwijl de gezelligheid van de bewoners genieten.

Een der baby's van het ziekenhuis - en wel een „bijzondere" baby, want het is thans het „eigen" kind van het ziekenhuis, een DRUSEN-kindje.

Het Drusenmeisje, dat hier voor haar bevalling opgenomen werd, weigerde bij het heengaan haar kindje mee te nemen

